

Hồi Thứ Ba Mươi Ba

ĐẠI NÃO THANH CÁT KỸ VIỆN

Đường vào Ngũ Sơn Trấn đã thấy nhiều khách thương qua lại. Thị trấn này thật sầm uất vô cùng. Dân số đông mà lại giàu có nên những dãy tiệm thật xinh đẹp.

Lối kiến trúc tinh xảo nên nhiều gian nhà và nhất là những tửu lâu khách điếm thật sang trọng. Thị trấn này lại có nhiều khách ăn chơi, giai nhân tài tử dập dìu. Cảnh về đêm lại thêm tấp nập.

Hát xướng đàn ca nơi những kỹ viện, lại thêm nhiều gái đẹp ‘hoa thom cỏ lạ’ nên những khách hào hoa đi ngang qua Ngũ Sơn Trấn không khỏi tìm đến những kỹ viện thanh lâu giải trí hoặc ăn chơi.

Đến thị trấn này từ lúc trưa, Trầm Kha tìm nơi trú ngụ là một khách sạn thật lớn nằm đối diện với một kỹ viện lớn nhất của thị trấn này.

Một bên là khách sạn sang trọng, một bên là kỹ viện, nên quảng đường này về đêm, những chiếc đèn lồng chiếu sáng muôn màu sắc thật rực rỡ huy hoàng.

Chọn được hai phòng cạnh nhau, đều nhìn được qua bên kỹ viện để tiện quan sát. Nên từ lúc trưa, Trầm Kha, Bá Đồng Nhi và lão bà Mã Tú Loan thay phiên nhau canh chừng bọn Thập Du Thần Trấn Điện.

Riêng nàng Lữ Mộ Dung cũng bớt cơn đau vì vẫn mãi ở trong phòng đầu có ánh sáng nhưng không có tia nắng mặt trời nên vẫn không bị chất độc phát tác.

Bốn người đang cùng ngồi ăn uống trong gian phòng trên lầu, nhưng họ cũng chọn bàn cạnh cửa sổ để có thể nhìn xuống kỹ viện trước mặt.

Trầm Kha quay sang nói với Bá Đồng Nhi:

- Tại thị trấn này chỉ có kỹ viện đây là lớn nhất, không biết có phải nơi này không?

Bá Đồng Nhi uống cạn chung rượu rồi nói:

- Chúng tôi thanh lâu viện thì chỉ có kỹ viện này chứ không nơi nào cả vì bảng hiệu ghi Thanh Cát Kỹ Viện, nhưng bên trong còn chứa cả thanh lâu.

Trầm Kha mỉm cười chế diễu:

- Thúc thúc rành quá.

Bá Đồng Nhi cười khà khà:

- Đó là suy luận chứ rành rồi gì.

Vừa lúc đó Trầm Kha kêu lên:

- Chúng kìa!

Tám con mắt đồng nhìn qua cửa sổ đổ xuống Thanh Cát Kỹ Viện. Vừa lúc đó có sáu tay kỵ mã vừa xuống ngựa liền được bọn gia nhân của kỹ viện mời mọc luôn miệng.

Bọn này như khách nhàn du, ghé kỹ viện để tìm nhàn nhã. Liền đó có một cỗ xe tứ mã chạy đến. Có hai người trong xe nhảy xuống và hai hai tên kỵ mã ngồi trước cũng liền trao cương ngựa cho bọn gia nhân kỹ viện. Một tên mở cửa xe thì một lão nhân gương mặt phương phi phúc hậu, râu dài năm chòm bạc phếu, cả đôi lông mày cũng đều bạc trắng, bước ra.

Bốn tên này đưa vị lão nhân vào trong kỹ viện như bao nhiêu khách hào hoa khác.

Trầm Kha ra hiệu, mọi người liền đứng dậy rời bàn ăn về phòng riêng. Lúc vào phòng rồi, chàng liền nói:

- Tiểu diệt, thúc thúc và Mã tiền bối cùng ra tay hành động ngay, chứ để chúng chờ đợi đến giờ hẹn với Âm Long Thủ đại nương thì đổ bể ra là hỏng việc.

Rồi chàng nói tiếp:

- Bây giờ tuy là đông người, nhưng ít ai chú ý. Ai cũng tưởng là người nào vào kỹ viện đều là khách nhàn du.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan tán đồng:

- Hành động thế cũng phải!

Bá Đồng Nhi cũng góp ý:

- Nhưng phải hành động sao cho hợp nhất để cho sự việc được nhanh chóng có kết quả hơn.

Trầm Kha liền đưa ý kiến:

- Tiểu diệt và thúc thúc xâm nhập vào kỹ viện rồi bất ngờ ra tay cướp lấy Đoàn Nhữ Trung Thánh Y. Thúc thúc có nhiệm vụ bảo vệ vị Thánh Y đưa ra xe. Tiểu diệt sẽ ngăn cản bọn Thập Du Thần Trấn Điện.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Mã tiền bối giúp hộ việc hỗ trợ cho thúc thúc, cầm cương đánh xe chạy ra hướng Bắc nơi dãy nhà hoang mà chúng ta đã thấy lúc đi vào thị trấn.

Lữ Mộ Dung thấy chàng không chia phần nhiệm vụ cho mình nên liền lên tiếng:

- Còn tiểu muội thì làm gì?

Trầm Kha mỉm cười:

- Riêng tiểu muội thì ở trong xe để đón vị Thánh Y. Tiểu muội chớ có sử dụng nội lực mà độc chất phát tác thì nguy hiểm lắm.

Mọi người đều đồng ý với sự phân chia nhiệm vụ này nên lặng lẽ hành động.

Trầm Kha bình thản xuống lầu dưới, trả tiền cho chủ khách sạn rồi gọi tiểu bảo đem ngựa mắc vào xe để lên đường.

Chỉ trong phút chốc đã chuẩn bị hoàn toàn.

Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:

- Bây giờ hai chúng ta là khách hào hoa tìm vào kỹ viện hát xướng một phen cho vui.

Trầm Kha cũng cười nói:

- Chúng ta đi là vừa!

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi sóng bước an nhàn vào kỹ viện trong khi đó lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cùng Lữ Mộ Dung đã ra ngồi nơi cỗ xe tứ mã.

Mã Tú Loan đánh xe đi vào chỗ ẩn định đợi chờ.

Cũng như mọi khách đến viếng kỹ viện. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng được tiếp đón và chăm sóc nồng hậu.

Tên quản lý mập phệ cất tiếng lễ phép nói:

- Nhị vị có cần lưu trú nơi này không?

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Chúng ta chỉ vào thăm các nàng ca kỹ cho vui thôi.

Tên quản lý vồn vã:

- Thế thì xin mời nhị vị.

Vừa nói hần vừa chỉ lối vào. Nhưng Trầm Kha liền dừng bước hỏi:

- Nay quản lý, tôi muốn hỏi ông việc này... là ông có thấy mười người bạn của chúng tôi cùng một vị lão nhân, tóc râu đều bạc trắng có vào nơi này trú ngụ không?

Tên quản lý liền hỏi lại:

- Có phải vị lão nhân đi xe tứ mã và những người kia cưỡi ngựa phải không?

Chàng đáp ngay:

- Đúng rồi!

Tên quản lý nói:

- Họ và vị lão nhân đang hòa xướng với kỹ nữ nơi phòng rộng lớn ở phía tả!

Trầm Kha đáp:

- Cám ơn. Chúng tôi cũng vào nơi đó cho vui.

Tên quản lý còn đang ngơ ngác thì Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đã lướt đi.

Hai người cứ đi theo lời chỉ dẫn của tên quản lý, liền quẹo qua phía tả rồi đi thêm mấy trượng nữa thì đến trước cửa một căn phòng thật rộng rãi.

Tiếng ca hát của kỹ nữ từ phòng đó vang ra.

Không một lời nói nào nữa, hai người bước nhanh đến.

Trầm Kha liền mở toạc cánh cửa thì thấy bọn Thập Du Thần Trấn Điện đang vui đùa ca xướng cùng bọn kỹ nữ.

Vị lão nhân được đặt ngồi vào một chiếc ghế cạnh cái bàn ở một góc phòng, dáng dấp tư lự.

Hình như cuộc vui mới bắt đầu.

Bọn này đột nhiên thấy có hai người lạ mặt đẩy cửa bước vào, đi xăm xăm tới nên một tên quát lớn:

- Ê! Hai người kia đi đâu vào đây?

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vừa làm lui bước vào thì Bá Đồng Nhi vừa đáp lời:

- Vào nghe hát mà!

- Đi làm rồi! Không phải nơi đây!

Nhưng vừa lúc đó, Trầm Kha như ánh sao xẹt rút đến bên vị lão nhân và ghé vào tai nói nhỏ:

- Hãy thoát khỏi chỗ này!

Vị lão nhân tinh mắt long lanh gạt đầu nhưng không nói và không đi được, chỉ ngồi trên yên chiếc ghế.

Trầm Kha không nói nữa mà liền kẹp lấy lão hét lên:

- Đi thúc thúc!

Vừa nói chàng vừa kẹp lão nhân vụt thoát ra ngoài nhưng có tiếng quát lên:

- Hãy dừng lại!

Tức thì mười tên Thập Du Thần Trấn Điện đã vây Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vào giữa. Một tên cất tiếng hỏi:

- Các người là ai?

Trầm Kha nhếch mép đáp:

- Các người là Thập Du Thần Trấn Điện của Thiên Toàn Bảo?

Bọn mười tên này hơi rung động gần tiếng:

- Đúng!

- Vậy là chúng bay phải chết!

- Đừng có ngông cuồng, hãy để vị lão nhân xuống!

Từ lúc này đến giờ bọn kỹ nữ thấy có biến đã run rẩy đứng nép vào mấy góc tường hay ngồi co ro dưới mấy chiếc bàn mà không dám la lên tiếng nào.

Trầm Kha liền trao vị lão nhân cho Bá Đồng Nhi rồi nói với lão:

- Hãy thoát ra cửa lớn!

Tức thì chàng hét lên một tiếng:

- Tránh ra!

Cùng với tiếng hét song chương của chàng ào ạt tấn công hai tên đứng chặn nơi cửa.

- Bình! Bình!

Hai tên bị bắn vọt ra khỏi cửa lớn cùng với mấy cánh cửa ngã đổ ào. Tức thì Bá Đồng Nhi đã kẹp lão nhân lắc mình vọt thoát ra ngay.

Nhiều tiếng thét đồng vang lên:

- Hãy để lại!

Tức thì một loạt chuông phong ập theo nhưng bóng Bá Đồng Nhi và vị lão nhân đã thoát ra khỏi cửa rồi. Trong khi đó Trầm Kha còn ở trong gian phòng rộng, vội vàng đẩy song chuông tấn công ngang sườn bọn này nên buộc lòng chúng phải đưa chuông sang ngang để chống đỡ.

- Ầm!

Bàn ghế tung bay, tiếng bọn kỹ nữ thét lên, la gào náo loạn. Nhiều tiếng la của khách nơi phòng kế bên và tiếng chân chạy sầm sập.

Một chuông ngăn cản cho Bá Đồng Nhi thoát ra chưa dứt, tức thì Trầm Kha đẩy ra hữu chuông tấn công bọn chúng, đồng thời tả chuông của chàng đẩy cường phong đánh bứt mái nhà thành một lỗ hổng lớn.

Gạch ngói bể, cây gãy đổ rơi ào ào. Tức thì bóng Trầm Kha như ánh chớp vút lên, chui qua lỗ hổng thoát ra trên mái nhà.

Bọn Thập Du Thần Trấn Điện bất ngờ nên lúng túng rồi có tiếng quát lớn:

- Chia làm hai đuổi theo!

Thế là bọn này một nửa chạy ra cửa lớn, một nửa vọt theo lỗ hổng trên mái nhà mà đuổi theo.

Với yếu tố bất ngờ để hành động nên Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đã thành công dễ dàng, nhưng bọn Thập Du Thần Trấn Điện bám theo ráo riết.

Một nửa bọn chúng ra cửa trước thì gặp phải đám người của kỹ viện cản trở nên đã chặn bước của bọn chúng nhiều. Vì thế Bá Đồng Nhi kẹp vị lão nhân thoát ra thật mau thì vừa lúc cỗ xe do Mã Tú Loan chạy trời tới.

Bá Đồng Nhi như cánh chim đại bàng, kẹp vị lão nhân bay lên đáp nhẹ trong lòng cỗ xe khi cánh cửa xe đã mở sẵn. Chiếc xe tứ mã lồng lên vọt đi.

Bá Đồng Nhi đặt vị lão nhân xuống xong lập tức thoát người ra phía trước giữ tay cương và nói với Mã Tú Loan:

- Lão tử hãy vào giải khai huyết đạo cho Thánh Y để tay cương cho lão.

Tức thì lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan nhanh như sóc quay vào trong xe. Chiếc xe tứ mã phóng đi như gió nhắm hướng ra ngoại ô thị trấn mà lao vùn vụt.

Bọn Thập Du Thần Trấn Điện khi ra được đến cửa phía ngoài thì cỗ xe tứ mã đã mất hút nơi khúc quanh. Bọn chúng tức giận liền nhảy lên ngựa đuổi theo thật gấp.

Về phía Trầm Kha sau khi thoát ra được bằng lối mái nhà thì cũng đã có bọn Thập Du Thần Trấn Điện đuổi theo.

Chàng cứ băng mình sử dụng khinh công, lướt từ mái nhà này qua mái nhà khác, cầm chạy chứ không ham giao chiến với bọn chúng.

Thật là một cuộc náo loạn giữa đêm nơi thị trấn Ngũ Sơn. Ở dưới đường đám kỵ mã rượt theo chiếc xe tứ mã. Phía trên mái nhà cũng có một cuộc rượt bắt diễn ra.

Trầm Kha với khinh công thượng thừa, công lực dồi dào nên chàng bỏ bọn Thập Du Thần Trấn Điện một cách dễ dàng.

Song chàng sợ có điều sơ sót vì Bá Đồng Nhi và Mã Tú Loan vừa phải lo đối phó với bọn Thập Du Thần Trấn Điện, vừa phải bảo vệ cho Lữ Mộ Dung và vị Thánh Y.

Nghĩ thế nên Trầm Kha liền gia tăng tốc độ nhắm hướng dãy nhà hoang ngoài thị trấn phi tới.

Lợi dụng vào địa thế cây cối um tùm và bóng đêm nên chỉ trong thoáng chốc chàng đã hoàn toàn bỏ xa bọn Thập Du Thần Trấn Điện. Chạy thêm một lúc nữa là chàng đã đến trước dãy nhà hoang. Chàng đang quan sát quanh vùng thì chiếc xe tứ mã chạy đến, phía sau là đám kỵ mã đã bắt kịp.

Đến trước dãy nhà hoang, chiếc xe ngừng lại thì Trầm Kha cũng đã đứng chặn giữa đường. Bọn kỵ mã từ phía sau đuổi tới cũng đã dừng ngựa nhảy xuống tức thì.

Năm tên trong bọn Thập Du Thần Trấn Điện cùng bước lên. Một tên cất tiếng quát:

- Người là ai? Tại sao lại bắt vị lão nhân ấy?

Trầm Kha gần từng tiếng:

- Ngày tàn của Thiên Toàn Bảo sắp đến. Bọn người gặp ta đêm nay sẽ không còn đường về.

- Phách lối! Người là ai?

- Lãng Tử Trầm Kha!

- Là người?

- Đúng!

- Vậy người phải chết!

Cùng với tiếng quát là tên này đẩy chưởng ập ra. Trầm Kha muốn ngay từ chiêu đầu phải hạ bọn này để thủ ngắn cuộc đấu nên khi tên này đơn phương đẩy chưởng tấn công chàng thì Trầm Kha liền cử song chưởng với mười thành công lực đẩy ra.

- Bình!...

Chưởng phong đôi bên gặp nhau chấn động gây một tiếng nổ cuốn bay cát bụi.

Trầm Kha vẫn đứng yên tại chỗ còn tên Thập Du Thần Trấn Điện thì bị hất bổng bay xa hàng trượng rơi xuống đất. Nhưng may mắn được đồng bọn phóng theo đỡ lấy thân hình, nhưng tên này nội tạng đều bị chấn vỡ. Hắn chỉ nhăn mặt thở hắt ra một tiếng rồi chết luôn.

Bọn còn lại vừa kinh sợ vừa tức giận. Chúng không ngờ chàng nổi danh về kiếm pháp mà giờ đây chưởng lực của chàng cũng kỳ ảo lạ thường.

Thập Du Thần Trấn Điện là mười tay kiện tướng của Thiên Toàn Bảo. Mười nhân vật này đã từng gieo rắc bao hải hùng cho giới võ lâm. Những sự việc thật quan trọng như thế này Thiên Toàn Bảo chủ mới sai phái mười nhân vật này.

Ngày trước đã có lần Trầm Kha thất bại dưới tay lão Bảo chủ nên chúng không nghĩ rằng ngày nay công lực của chàng có thể tăng tiến nhanh đến như thế.

Lần thất bại đó tuy bọn chúng không có chứng kiến và cũng chưa từng gặp mặt Trầm Kha, song chúng đã nghe qua sự việc. Vì thế hôm nay gặp chàng, chúng vẫn không biết mặt là vậy, và ý thức về võ công của chàng ngày trước đã làm cho bọn chúng khinh thường nên phải chuốc lấy thảm bại ngay chiều đầu.

Năm tên mà đã chết mất một, nên bốn tên còn lại thận trọng hơn liền bủa ra vây Trầm Kha vào giữa.

Trầm Kha cất tiếng âm trầm hỏi:

- Tại sao bọn ngươi lại bắt cóc vị Thánh Y đó?

Một tên trong bọn đáp liền:

- Việc này không quan hệ đến ngươi!

- Nhưng ta muốn biết!

- Cũng không thể được!

- Rồi ngươi sẽ thấy!

- Ta chờ!

- Hãy xem đây!

Lời chàng vừa dứt là thân ảnh chớp động bước lên ba bước, song chưởng đẩy ra tấn công liền.

Thấy chàng ra tay quá nhanh, bọn chúng cũng không chậm trễ, lập tức cử chưởng phản kích liền.

Trầm Kha phóng ra hai chưởng, thì bọn chúng đánh lại tám chưởng. Dầu chưởng lực của chàng có hùng hậu nhưng chưởng lực bọn Thập Du Thần Trấn Điện cũng hùng dũng phi thường. Nên khi chưởng lực tung ra, chàng liền gia tăng toàn bộ công lực để đối chưởng.

- Bình!

Một tiếng nổ làm chấn động dãy nhà hoang. Dư lực cuồng phong cuốn tới ào ạt làm ngã đổ thêm mấy lớp vách cũ kỹ của căn nhà.

Trầm Kha thân hình hơi chao đi rồi đứng vững còn bốn tên kia đang lão đảo ôm ngực phun máu tươi.

Thật là một công lực kinh khiếp. Một chương pháp cương cường chưa từng thấy.

Mới giao nhau một chương đã thấy lực lượng chênh lệch.

Nhận thấy công lực của đối phương quá hùng hậu, bọn chúng đang e ngại thì có năm bóng người nữa đáp xuống đấu tràng.

Lập tức bọn bốn người kia nét mặt hớn hở lên. Một tên quát:

- Thập Du Thần Trần Điện sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Lời nói tên này vừa dứt, tức thì bọn chín tên Du Thần Trần Điện cùng vây Trầm Kha vào giữa và đồng loạt rút đao thủ bộ tức thì.

Trầm Kha nhếch mép gần giọng:

- Quỷ kiếm của ta sẽ đưa hồn bọn người làm ma lạc loài về giữ Thiên Toàn Bảo!

- Đừng phách lối! Hãy xem!

Cùng với tiếng quát, thanh đao của tên này nhắm vào ‘Khúc trì huyết’ của Trầm Kha mà chiếu mũi đao vào.

Trầm Kha liền nghiêng người tránh né thì hai lưỡi đao một trên một dưới hai chiều nghịch nhau cùng lúc tấn công vào chàng.

Âm dương lưỡng thế thật lợi hại nên Trầm Kha lại phải thối lui hai bước để tránh đồng thời cất tiếng la:

- Hảo đao pháp!

Mới qua hai thế đã bức Trầm Kha phải thối lui hai bước nên bọn Du Thần Trần Điện hớn hở phấn chấn, liên thủ tấn công tới tấp.

Ánh đao như chớp giăng ngang dọc.

Những chiêu thế sát thủ được tung ra nhằm đàn áp đối phương càng mau chóng càng hay.

Thân hình phiêu phiêu trong bóng đao chập chùng, rồi bỗng Trầm Kha quát lên một tiếng lớn, ngọn trường kiếm của chàng đâm chênh chếch sang mé tả, nhưng lưỡi kiếm chỉ là hư thế và đột nhiên quay ngược lại đâm luôn ra phía sau cùng với thân hình Trầm Kha cũng xoay đi nửa vòng.

- Á!...

Một tiếng la lên. Một thân người ngã chết.

Sự kiện này đã làm rối loạn đao pháp của bọn Thập Du Thần Trần Điện.

Trong lúc giao đấu giữa những bậc cao thủ thượng thừa mà phải bỏ ngỡ phân tâm tất nhiên sẽ sơ hở, phơi bày nhược điểm. Hướng hồ là Thập Du Thần Trần Điện đao pháp chặt chẽ mãnh liệt là nhờ ở sự liên kết.

Thế mà một tên bất chợt trúng kiếm ngã nhào trong đấu tràng nên bọn chúng bị bỏ ngỡ phân tâm.

Lợi dụng giây phút này Trầm Kha như ánh chớp tung ngọn trường kiếm với chiêu pháp kỳ ảo tung ra với tiếng hét kinh hoàng:

- Chết!...

Tiếp theo đó nhiều tiếng la đau đớn thất thanh vang lên. Vòng vây của bọn chúng đã tan vỡ.

Trận đấu lắng dịu.

Một phút im lặng trôi qua.

Tiếp theo là sáu thân người từ từ ngã quỵ, ánh mắt còn ghi nét kinh hoàng tột độ.

Trầm Kha vẫn đứng im như bức tượng.

Còn lại ba tên cuối cùng trong bọn Thập Du Thần Trấn Điện, đôi mắt chúng mở rộng gần như rách ra.

Một phút im lặng nữa trôi qua.

Đột nhiên ba tên này hét lên một tiếng rồi như ba mũi tên phóng vào Trầm Kha, nhằm thượng, trung và hạ bộ của chàng mà tấn công.

Trước khí thế liều lĩnh của bọn này, Trầm Kha vẫn thân hình bất động, chiếc áo xám đã loang lỗ máu địch nhân bắn vào chớp lên mấy cái. Tức thì bóng kiếm và thân ảnh của chàng như bóng u linh chớp lên thì ba tên cuối cùng của Thập Du Thần Trấn Điện liền đứng khựng lại.

Trầm Kha cho kiếm vào vỏ thì lúc đó một ngọn gió lốc thổi qua, ba thân hình địch nhân từ từ ngã trên mặt đất, mắt còn trừng trừng mở với vẻ uất hận.

Những giòng máu ọc ra nhuộm đỏ xác họ và thấm ướt cả đấu tràng.

Cơn gió lạnh về khuya lướt qua thêm vẻ thê lương.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan đứng cạnh Bá Đồng Nhi, Lữ Mộ Dung và vị Thánh Y theo dõi trận đấu, chép miệng lẩm bẩm:

- Phải gọi là ‘Quỷ Kiếm Vương Lãng Tử Trầm Kha’ mới đúng!

Bỗng có tiếng cười sang sảng và giọng nói vọng đến:

- Phải lắm! Phải lắm!

Tiếng nói chưa dứt thì tại đấu tràng đây xác chết đã hiện ra một lão nhân cốt cách tiên phong vận y phục màu xanh, tay cầm một nhánh trúc đầy lá xanh.

Trầm Kha chưa biết là ai thì đã thấy lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung bước ra thì lễ.

Lão bà Mã Tú Loan liền nói:

- Nữ đồ xin tham kiến sư thúc!

Trong khi đó Lữ Mộ Dung chạy lại ôm chầm lấy lão nhân mừng rỡ nói rồi rút:

- Nội tổ! Lâu quá nội tổ mới về thăm cháu! Cháu nhớ nội tổ quá à!

Vị lão nhân thanh y vỗ về Lữ Mộ Dung:

- Cháu gái lớn rồi mà còn làm nũng, không sợ quý vị nơi đây họ cười cho à!

Vừa nói vị lão nhân thanh y vừa quay sang phía Bá Đồng Nhi và vị Thánh Y Đoàn Nhữ Trung thì lễ nói:

- Xin chào nhị vị.

Rồi vị lão nhân thanh y này nhìn vào Trầm Kha với ánh mắt hiền từ nói:

- Thiếu hiệp đây là Lãng Tử Trầm Kha phải không?

Trầm Kha nghe vị lão nhân hỏi vậy liền khiêm tốn trả lời:

- Đó là tệt danh của vãn bối. Xin thỉnh đại danh của lão tiên bối.

Vị thanh y lão nhân cười sang sảng trả lời:

- Lâu quá rồi lão phu không ghé bước giang hồ. Với một trăm năm mươi niên kỷ cho nên võ lâm gán cho lão phu là Thanh Vô Tử Tiên Ông chứ thật ra lão phu đâu có thành tiên được. Rồi một ngày nào đó lão cũng chết như bao nhiêu người khác vậy!

Trầm Kha nghe đến đây chợt hỏi:

- Xin hỏi lão tiên bối là mảnh giấy ghim bằng lá trúc vào cổ xe ngựa là của tiền bối chỉ dẫn phải không?

Vị lão nhân vui vẻ đáp:

- Ô! Lão thấy bọn chúng mang cháu quý của lão và nữ đồ đi nên nhờ thiếu hiệp giải cứu hộ đấy chứ.

Bỗng Lữ Mộ Dung xen vào nũng nịu:

- Vậy chứ giờ đây nội tổ mới hiện thân để làm gì đây? Sao không để cho cháu mất tích luôn đi?

Nàng vừa nói vừa giận hờn nên vị lão nhân nội tổ của nàng liền năn nỉ:

- Thôi thôi, cháu gái quý đừng giận hờn nữa mà phải đến ra mắt vị Thánh Y để người giải độc cho.

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung từ lúc vào xe và được Mã Tú Loan giải huyết vẫn theo dõi sự việc, đến lúc này mới lên tiếng:

- Thanh Vô Tử Tiên Ông đã xuất hiện hẳn võ lâm có biến cố rồi?

Thanh Vô Tử Tiên Ông mỉm cười đáp:

- Thật ra lão phu đây không muốn gánh vác việc giang hồ, song không đành lòng thấy sinh linh càng lúc càng nhiều tai họa.

- Thế nghĩa là sao?

- Chẳng qua lão phu có dịp qua miền Hỏa Sơn có duyên may bắt gặp một pho võ công về sự bất hoại thân thể gọi là ‘Cương Thể Bất Hoại’, chợt giật mình truy nguyên và biết rằng hiện nay có một nhân vật đã luyện được võ công ấy.

Lữ Mộ Dung thân mật xen vào hỏi:

- Ai thế nội tổ?
- Thiên Toàn Bảo Chủ.

Tất cả những người có mặt tại đây đều kinh ngạc kêu lên:

- Thiên Toàn Bảo Chủ?

Thanh Vô Tử Tiên Ông nhìn như xuyên thủng màn đêm, giọng trầm trầm:

- Võ công ấy muốn phá được phải biết nhược điểm quy tụ vào một chỗ nào của thân thể rồi mới phá được, chứ ngoài chỗ ấy ra không có đao kiếm nào đâm lủng được. Nhưng nhược điểm ấy tùy người luyện và tùy giờ giấc thay đổi vị trí nơi thân thể.

Ngừng lại một chốc vị lão nhân nói tiếp:

- Vì điểm ấy mà lão phu đã đi tìm kế khắc chế. Nhưng chưa được và chỉ còn cách thông báo cho võ lâm được rõ mà thôi.

Lão quay sang Trầm Kha nói:

- Lão phu sẽ tiếp tay với thiếu hiệp bằng cách thông tri cho các đại môn phái để hợp lực đồng khởi nghĩa cùng thiếu hiệp, để thiếu hiệp có một lực lượng hậu thuẫn mạnh mẽ.

Trầm Kha liền đáp:

- Văn bối xin đa tạ lão tiền bối!

Vị lão nhân này cất tiếng cười sang sảng rồi nói:

- Lão phu chỉ biết thông báo và giờ đây xin cáo biệt tất cả!

Câu nói còn văng lại nhưng thân ảnh lão đã mất hút rồi.

Trầm Kha đứng nhìn theo một lúc rồi quay lại đã bắt gặp đôi mắt đen, sáng lóng lánh trong bóng đêm của nàng Lữ Mộ Dung đang nhìn chàng.

Chàng mỉm cười rồi quay sang vị Thánh Y Đoàn Nhữ Trung:

- Chắc lão tiền bối không nỡ chấp trách sự đường đột của chúng tôi chứ?

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung lắc đầu giọng nhân từ:

- Thiếu hiệp chớ nói vậy! Lão hiểu rõ cả rồi!

Rồi vị Thánh Y nhìn Lữ Mộ Dung nói:

- Cô nương đây trúng phải ‘Bách Độc Châm’ là một loại ám khí có tám chất tối độc song vẫn còn nhiều thời gian chữa trị. Cô nương cứ an lòng.

Vị Thánh Y lại nhìn những xác chết tiếp:

- Lão đã trốn vào tận Hắc Thủy Đàm vậy mà chúng cũng tìm ra và vào bắt lão cho được.

Bá Đồng Nhi từ lúc nãy đến giờ vẫn im lặng bây giờ lên tiếng hỏi:

- Nhưng mục đích chúng bắt lão huynh để làm gì?

- Thiên Toàn Bảo chủ triệu hồi để cần gấp mà không có cho lão biết gấp để làm gì?

- Vì thế lão huynh phản kháng rồi bị chúng áp chế?

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung gật đầu thay lời đáp, rồi chợt quay sang nói với Lữ Mộ Dung:

- Việc chữa trị cho cô nương không khó, song phải trở lại Hắc Thủy Đàm mới đủ dược liệu chữa trị. Vậy chúng ta khởi hành chứ không kịp đấy.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói:

- Hay là để già này đưa nữ đồ đi thôi chứ cùng đi thì làm phiền Bá lão huynh và Trầm tiểu diệt.

Bá Đồng Nhi cười sang sảng đáp:

- Lão tử thật khách sáo! Đường từ đây đến Hắc Thủy Đàm đâu phải dễ dàng, nhờ có chuyện gì sơ hở lão tử có thấy ân hận không?

Bà ta không biết nói sao thì Trầm Kha đã cất tiếng:

- Theo thiên ý của văn bối thì chúng ta cùng đi về Hắc Thủy Đàm thì chắc ý hơn.

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung liền tiếp:

- Nếu vậy thì Hắc Thủy Đàm sẽ được đón tiếp quý vị thượng khách đến viếng.

Lữ Mộ Dung liền lên tiếng:

- Đâu phải con bệnh đến phiền nhiễu Thánh Y đấy chứ!

Tất cả đều cười vang.

Trầm Kha liền mời:

- Xin tất cả lên xe!

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung liền lấy một hoàn thuốc đưa cho Lữ Mộ Dung rồi nói:

- Cô nương hãy uống hoàn thuốc này để cầm độc, khỏi phải lo lắng chất độc phát tác.

Lữ Mộ Dung lập tức uống ngay.

Cỗ xe tứ mã lại tiếp tục lăn bánh.

Gió đêm hiu hắt thổi qua lạnh lẽo.

Ngũ Sơn Trấn giờ đây có lẽ đang bàn tán về sự náo loạn tại Thanh Cát Kỹ Viện...

oOo